

Τέχνης έργα

Του ΒΑΓΓΕΛΗ ΒΑΓΓΕΛΑΤΟΥ

Φάνοντας για τη συνέντευξη με τη μεγάλη Ιταλίδα υψίφωνο Λουτσιάνα Σέρα, στην αίθουσα του Παρνασσού, την πετυχαίνω λίγο πριν να τελειώσει την πρόβα για το γκαλά που θα έδινε το ίδιο βράδυ. Δείχνει αναπνοές και τεχνικές με το χέρι της στο διάφραγμα τους σε όσες από τις μαθήτριάς της θα τραγουδούσαν. Προσκεκλημένη για μάστερ κλας από τη Βάσω Παπαντωνίου, πρόεδρο της Εταιρείας για το Κτήριο της Όπερας και την Ακαδημία Λυρικής Τέχνης «Μαρία Κάλλας», είναι ανεκτίμητη για τις μαθήτριάς. Αρκετή ώρα αφού τελειώσει η πρόβα επιμένουν με ερωτήσεις. Κι αυτή συνεχίζει. Η λαμπρή πορεία της στα μεγάλα λυρικά θέατρα του κόσμου συνεχίζεται με αντίστοιχο πάθος και στη διδασκαλία. Αυτό όμως που με εντυπωσιάζει στον «Παρνασσό» είναι πόσο «σωματικό» είναι το μάθημα μιας τέχνης που έχουμε στο μυαλό μας ως θεωρητική.

«Α, μα ο τραγουδιστής είναι σαν τον αθλητή», μου λέει όταν έρθει η σειρά μου για ερωτήσεις. «Αν δεν έχει μια πάρα πολύ σοβαρή τεχνική, ύστερα από λίγο καιρό παύει να τον υπακούει η φωνή του. Όπως οι μεγάλοι αθλητές, που για να οπάσουν κατά 5 μιλιμέτρ ένα ρεκόρ κάνουν την ίδια άσκηση μήνες, έτσι και οι τραγουδιστές πρέπει να επιμένουν. Και επειδή τη φωνή την γεννούν οι μύες, όταν ένας τραγουδιστής έχει μάθει αρχικά λάθος, η μνήμη των μυών του επαναλαμβάνει συνέχεια το λάθος. Γι' αυτό είναι καλύτερα να διδάσκεις κάποιον εντελώς άσχετο, από αυτόν που έχει ήδη μάθει κάτι λάθος».

Οι μαθήτριάς σας είναι εξαιρετικά νέες. Τι τις τραβάει σε τέτοια ηλικία στο κλασικό τραγούδι;

«Ο ήχος αυτός αγγίζει τους νέους. Στο χώρο μας, όταν διαπιστώνει κάποιος πως έχει φωνή, ανακαλύπτει ένα ιδανικό που τον καλεί να το κυ-

«Ο μπαμπάς του Παβαρότι είχε καλύτερη φωνή»



ΦΩΤ.: ΜΑΡΙΟΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η Λουτσιάνα Σέρα δεν μπορούσε να φανταστεί πως η πατρίδα της Κάλλας δεν έχει όπερα...

Δεν θέλει να υποβαθμίσει τον θρυλικό τενόρο η συμπατριώτισσά του, Λουτσιάνα Σέρα. Η σπουδαία υψίφωνος, που ήρθε στην Αθήνα για μάστερ κλας, απλώς μας υπενθυμίζει ότι η στόφα για την όπερα πάει πέρα από την καλή φωνή

νηγήσει. Ένα ιδανικό που τον γεμίζει αδρεναλίνη. Δεν ξέρω ούτε έναν που να έχει ασχοληθεί με το κλασικό τραγούδι και να έχει καταφύγει στα ναρκωτικά ή το ποτό. Γιατί ο ήχος μας είναι μια συγκίνηση πνευματι-

κή σ' έναν κόσμο που γίνεται όλο και πιο υλικός».

Αυτό είναι που κάνει την όπερα να διατηρεί και ν' ανανεώνει το κοινό της;

«Ε, βέβαια. Μου συμβαίνει να έρ-

χονται άσχετοι με την όπερα νέοι και να ακούν τα μαθήματα περιμένοντας απλά κάποιον. Να μπαίνουν στο χώρο με την πεποίθηση πως η όπερα είναι πληκτική και για λίγους. Και στο τέλος, να έρχονται

συνεπαρμένοι να με ρωτάνε τι δίσκους να αγοράσουν».

Τι είναι αυτό που δεν διδάσκειται στην τέχνη σας;

«Χμ, δύσκολη ερώτηση... Κατ' αρχήν δεν μπορείς να διδάξεις τη «μουσικότητα». Με αυτή γεννιέσαι. Η τεχνική είναι η ίδια για όλους, αλλά πρέπει να την προσαρμόζεις στα μέτρα του μαθητή, όπως ο ράφτης με την ίδια τέχνη φτιάχνει για όλους ρούχα, ανεξαρτήτως διαστάσεων. Αλλά δεν μπορείς να διδάξεις στον άλλον την «εξυπνάδα», την αντίληψη. Και δεν μπορείς να διδάξεις τη σκηνική παρουσία. Το να έχεις φωνή δεν σε κάνει τραγουδιστή. Ο πατέρας του Παβαρότι ήταν στη χορωδία μιας από τις Τραβιάτες που έκανα. Είχε πιο καλή φωνή από το γιο του αλλά δεν είχε όλα τα υπόλοιπα, γι' αυτό δεν έκανε καριέρα. Δεν είχε τη στόφα. Μέτριες φωνές, με αντίληψη και πολύ πάρα πολύ μελέτη διακρίνονται. Το αντίθετο δεν γίνεται».

Πώς βλέπετε να εξελίσσεται η όπερα στο μέλλον;

«Η όπερα είναι φωνή και θα υπάρχει όσο θα υπάρχει η φωνή. Όταν με κάλεσε στην Ελλάδα μια εταιρεία που προσπαθεί να φτιαχτεί μια Όπερα, έμεινα με ανοιχτό το στόμα. Δεν μπορούσα να φανταστώ ότι η Ελλάδα της Κάλλας δεν έχει Όπερα! Όταν έμαθα ότι το μάστερ κλας είναι μέρος των προσπαθειών να φτιαχτεί μια Ακαδημία Λυρικής Τέχνης στην Ελλάδα ξαναέμεινα με το στόμα ανοιχτό, που δεν υπάρχει εδώ ανώτατη μουσική σχολή». *

